

Roadtrip

กับสามีก่า
หนึ่งสิ่งที่ควรทำ
สักครั้งในชีวิต

illust : Kanchong story : นกต.

Roadtrip

กับสามีเก่า
หนึ่งสัปดาห์ที่ควรทำ
อีกครั้งในชีวิต

story : นอดอ.

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษ...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ 214

Road trip กับสามีเก่า หนึ่งสิ่งที่ควรทำสักครั้งในชีวิต

เขียนโดย : นอดดอ.

พิมพ์ครั้งแรก : กุมภาพันธ์ 2566

ราคา 275 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-4744-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัททศพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภักษญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจเดีย โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อูมาพร สกุลบัณฑิต หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคัลเลอร์นวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

บรรณาธิการเล่ม : ปิ่นฑารีย์ พวงทวย

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง ปกภาพประกอบ : Kanchong รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

satapornbooks

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัลเลอร์ต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

จากใจนักเขียน

การเที่ยวแบบ Road trip คือการได้ขับรถออกไปเรื่อยๆ เพื่อค้นพบความสวยงามที่ไม่อาจคาดเดาได้ในระหว่างทาง ฟังดูแล้ว น่าตื่นเต้นเสมอ ซึ่งระหว่างนั้นอาจมีบางช่วงเวลาที่ผิดบ้าง พลาดบ้าง แต่อย่างน้อยสิ่งเหล่านั้นก็เป็นประสบการณ์ที่ทำให้ได้เรียนรู้ เราคิดว่า การตามหาความทรงจำของ 'เจ็ย' ก็เป็นเช่นนั้นไม่ต่างกัน เขากำลังขับรถแล่นออกไปบนถนนสายหนึ่งที่เขาเรียกว่า 'ถนนของความสัมพันธ์' เป็นถนนสายที่เต็มไปด้วยความทรงจำ ร้อยเรียงปูสร้างเอาไว้เป็นทางยาวไปเรื่อยๆ ให้เขาได้ค้นหาไม่รู้จบ

นิยายเรื่องนี้พูดถึงเรื่องราวของคนรักเก่า ในขณะที่คนหนึ่งยังคงรักอยู่ อีกคนกำลังเริ่มรักใหม่ เป็นความสัมพันธ์ที่ทั้งคู่ต่างหวังดีต่อกันไม่ว่าจะในอดีตหรือปัจจุบันก็ตาม การกลับมาเจอกันของพวกเขาในวันนี้คือการกลับมาเพื่อทำให้ถนนของความสัมพันธ์สายนั้นสวยงามมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม เราหวังว่าทุกคนจะสนุกไปกับโรดทริปครั้งนี้ของ 'เฟิง' และ 'เจ็ย' นะคะ

นอจด.

Intro

“ขอโทษนะครับ...”

“...”

“ผมขอถามชื่อคุณได้ไหม”

หลังนั่งเงียบอยู่นานเจียตัดสินใจหันไปถามคนแปลกหน้าที่นั่งอยู่ตรงฝั่งคนขับ ออกทริปมาจนจะหมดวันแล้วเจียยังไม่รู้จักแม้แต่ชื่อของอีกฝ่ายด้วยซ้ำ แถมไม่ว่าจะเงินค่ารถ ค่าน้ำมัน ค่าแรงก็ไม่เอาสักบาท

แน่นอนว่าเจียไม่ได้คำตอบอะไรนอกจากเสียงหัวเราะในคอ การกระทำที่ดูมีลัษลมคมในทำให้เจ้าของดวงตากลมโตเริ่มได้มองสำรวจคนข้างกายอย่างจับผิด แต่เมื่อได้สังเกตดี ๆ แล้วผู้ชายคนนี้ไม่เหมือนคนขับรถท้องถิ่นของเมืองเมลเบิร์นเลยสักนิด

จากภายนอกก็ดูไม่ใช่นักต้มตุ๋นหรือมีพิษมีภัย อีกทั้งยังถือว่เป็นคนบุคลิกดีคนหนึ่งเลยก็ว่าได้ ถึงแม้จะเป็นคนเอเชียเหมือนกัน

แต่ดูสูงกว่ามาตรฐานผู้ชายเอเชียทั่วไปอยู่มาก อีกฝ่ายมีผิวสีแทน รูปร่างดีเหมือนคนที่ออกกำลังกายเป็นประจำ ใบหน้าคมคายมีไรหนวดจางๆ ผมสั้นสีดำไม่ได้จัดเป็นทรงสักเท่าไร เรียกได้ว่าเป็นหนุ่มขาลุยลุดเซอร์ๆ คนหนึ่งที่ดูดีไม่น้อย และที่สำคัญน่าจะมีอายุมากกว่าเจ็ยอยู่หลายปีทีเดียว

“พระอาทิตย์ตกที่นี่สวยมาก”

เสียงทุ้มดังขึ้นมาทำลายความเจ็ย ขณะที่ยอดค่อยๆ จอดทำให้เจ็ยที่แอบลอบสำรวจอีกฝ่ายอยู่ถึงกับสะดุ้ง

ร่างเล็กที่กำลังเล็กลึกลับก้มมอง Google Map ในมือถือตัวเองแก่เขิน ก่อนจะเห็นว่าจุดสีฟ้าซึ่งบอกตำแหน่งของเขาหยุดลงตรงคำว่า ‘Loch Ard Gorge’¹ เรียบร้อยแล้ว

“ฉันชื่อเฟิง”

ได้ยินดังนั้นเจ็ยก็เงยหน้ามอง อีกฝ่ายแนะนำตัวเสร็จก็เปิดประตูลงไปจากรถทันทีโดยไม่พูดอะไรต่อ

เจ็ยเร่งรีบเก็บโทรศัพท์มือถือใส่กระเป๋าและหยิบกล้องถ่ายรูปคู่ใจขึ้นมาคล้องคอเอาไว้ ก่อนจะรีบเปิดประตูลงจากรถแล้ววิ่งตามคนร่างสูงไปทันที

เจ็ยเดินทางมาไกลถึงเมืองเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย

¹ ไตรกษขนาดใหญที่ตั้งอยู่กลางทะเล มีรูปร่างคล้ายสะพานโค้งที่เกิดจากการถูกน้ำทะเลกัดเซาะจนทะลุ เป็นจุดท่องเที่ยวยอดนิยม เหมาะสำหรับการชมพระอาทิตย์ตก และเป็นสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ที่ตั้งอยู่บนถนน Great Ocean Road โดยรวมมีจุดน่าสนใจ 4 จุด ได้แก่ เสาหิน Tom and Eva lookout หน้าผา The Razorback จุดชมวิว Mutton Bird island lookout และริมชายหาด Loch Ard Gorge

เพื่อตามหาความทรงจำที่หายไป หลังจากเจอโปสการ์ดใบหนึ่งในห้องของตัวเองเมื่อไม่กี่วันก่อน

โปสการ์ดใบนั้นด้านหนึ่งเป็นรูปถ่ายพระอาทิตย์ตกที่หน้าผา Loch Ard Gorge และตรงมุมหนึ่งมีลายมือของเขาเขียนเอาไว้ว่า

01/07/2558

ในเมื่อวันนี้คือวันที่ 1 เดือนพฤษภาคม 2565 ดังนั้นปีพุทธศักราชที่เขียนอยู่บนโปสการ์ดจึงทำให้เจียตั้งคำถามกับตัวเองว่า เมื่อหกปีก่อนเขามาทำอะไรที่นี่

...แต่ความทรงจำ ณ ช่วงเวลานั้นกลับว่างเปล่า

เขาเรียบเรียงเหตุการณ์ทุกอย่างที่เกิดขึ้น สุดท้ายก็ได้รับความจริงว่าเป็นเพราะอุบัติเหตุรถชนเมื่อสี่ปีก่อนทำให้ร่างกายเกิดภาวะ **สูญเสียความทรงจำชั่วคราว** ความทรงจำในระยะเวลาที่คาบเกี่ยวกันกับเหตุการณ์ในวันนั้นจึงขาดหายไป

เจียตัดสินใจลาออกจากงานเพื่อออกเดินทางตามหาความทรงจำ แม้ว่าการตัดสินใจครั้งนี้มันจะดูสุดโต่งไปสักหน่อย แต่เขาไม่ยอมมานั่งเสียใจทีหลัง หากจะต้องลืมบางสิ่งไปตลอดชีวิต

ร่างบางถือกล้องคู่ใจไปหยุดยืนอยู่ข้างๆ ชายหนุ่มที่กำลังกอดอกมองทิวทัศน์เบื้องหน้า ก่อนจะยกกล้องขึ้นมาบันทึกภาพวิวที่สวยงามเอาไว้

แะะ!

ลึนเสียงซัดเตอร์ร่างเล็กก็ค่อยๆ ลดกล้องในมือลง แสงจากดวงอาทิตย์จึงส่องลงมากระทบใบหน้าของเขาอีกครั้ง ดวงตากลมโตกวาดมองภาพผืนทะเลที่ขยับไหวคลอเคลียกับแสงอาทิตย์สีทองที่กำลังจะลับขอบฟ้า ช่วงเวลางดงามในตอนนี้นำให้เจียเชื่อแล้วว่า

ถนนเลียบชายฝั่งอย่าง Great Ocean Road² เป็นถนนสายโรแมนติก
 อย่างที่ใครหลายคนว่าไว้จริง ๆ

เจียหันไปมองคนข้างกายที่นั่งลงไปกับพื้นหญ้า ก่อนที่จะนั่ง
 ลงข้าง ๆ แล้วหันไปคุยกับอีกฝ่าย “สวยมากเลยนะครับ”

“อ้อ สวยมาก”

ร่างสูงหันกลับมายิ้มให้เจีย นัยน์ตาสีดำสนิทคล้ายแฝงไปด้วย
 ความรู้สึกมากมายที่อัดอั้นอยู่ในนั้นจนร่างบางต้องหลบตามองไป
 ทางอื่นพร้อมกับหัวใจที่อยู่ ๆ ก็เต้นรัวอย่างไม่รู้สาเหตุ

“เขยิบเข้ามาหน่อย เดี่ยวตก”

แรงสัมผัสที่ตื้นแขนทำให้เจียพยักหน้ารับเบา ๆ ก่อนจะ
 กระเียบตัวเข้าไปนั่งใกล้เฟิงตามคำสั่ง จากนั้นก็รีบปิดเศษดินที่เลอะ
 มือตัวเองก่อนจะยื่นมือไปจับทักทาย

“ยินดีที่ได้รู้จักนะครับ ผมชื่อ...”

“เจีย”

ร่างสูงจ้องเข้าไปในดวงตากกลมโตอย่างไม่ลดละ คล้ายกำลัง
 ตามหาคำตอบบางอย่างจากสายตาที่ว่างเปล่าคู่นั้น

“รู้จักแล้ว”

คำตอบของเฟิงทำให้เจียนิ่งค้างไป รอยยิ้มบนใบหน้าจางหาย
 ในพริบตา รวากับทุกอย่างรอบตัวเจียบลงจนได้ยินเสียงคลื่นทะเล
 เสียงของผู้คนรอบด้านถูกลบด้วยเสียงหัวใจของเจียที่เต้นดังรัวด้วย
 ความสับสน

² ถนนเลียบชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก ระยะทางประมาณ 243 กิโลเมตร ได้รับ
 การขนานนามว่าเป็นหนึ่งในเส้นทางรถยนต์ที่สวยงามที่สุดในโลก

เจียมั่นใจเหลือเกินว่า ไม่เคยรู้จักผู้ชายที่ชื่อเฟิงคนนี้อีกก่อนเลยในชีวิต

พวกเขาเฝ้าตากันอยู่แบบนั้นจนเวลาผ่านไปนานเท่าไรก็ไม่อาจรู้ ทว่าภายใต้ความเงิบกลับมีคำถามมากมายผุดขึ้นมาอยู่ในหัวของเจียจนไม่รู้ว่าจะเริ่มจากตรงไหนก่อน

ตอนนี้เจียไม่แน่ใจ บางทีสิ่งที่สูญหายไปอาจจะไม่ใช่แค่ช่วงเวลา แต่อาจมีใครบางคนที่ถูกหลงลืมไปจากชีวิตของเขาด้วย

ไม่ว่าในตอนนี้อย่างไรก็ตามจะสวยงามขนาดไหนก็ตาม แต่สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับเจียคือผู้ชายคนนี้

สายตาที่แฝงไปด้วยความอ่อนโยนทำให้เจียรู้สึกเหมือนมีแรงดึงดูดบางอย่างที่ทำให้เขาไม่สามารถละสายตาได้ ร่างบางจ้องมองเข้าไปในดวงตาคู่นั้น ไม่หลีกเลี่ยงแม้ว่าอีกฝ่ายจะเริ่มโน้มใบหน้าเข้ามาใกล้กันมากขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งริมฝีปากสัมผัสกัน ในแก้มหูของเจียก็อื้ออึงจนกลายเป็นเจียบสนิท

“...”

“...”

เฟิงไม่ได้ทำอะไรมากไปกว่าปล่อยให้ริมฝีปากของพวกเขาสัมผัสกันอยู่อย่างนั้น ก่อนจะค่อยๆ หลับตาลงและเริ่มภาวนาในใจ เพราะสำหรับเฟิงความเงิบของเจียเป็นเหมือนความหวังสุดท้าย

แต่ไม่กี่วินาทีต่อมาเจียก็เหมือนถูกปลุกให้ตื่นจากภวังค์ ดวงตากลมโตเบิกโพลงด้วยความตกใจ และทันทีที่ได้สติก็รีบผลักเฟิงออกอย่างแรงจนฝ่ายนั้นเสียหลักเซไปข้างหลัง

“นี่คุณ!” เจียตะโกนเสียงดังลั่นและยกมือปิดปากตัวเอง ก่อนจะขยับตัวถอยห่างด้วยความหวาดกลัว

การกระทำของเจียทำลายความหวังสุดท้ายของเฟิงจนหมด
สิ้น เพราะนั่นเป็นคำตอบที่ชัดเจนแล้วว่า...
ตอนนี้เจียจำกันไม่ได้แล้วจริงๆ
“ใครเขาบอกยีนดีที่รู้จักกับสามีเก่ากัน”

ครอบครัว

Day 1

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้บรรยากาศระหว่างพวกเขาอึมครึมขึ้นมาทันที เจ็ยร้องไวยวายเสียงดังจนนักท่องเที่ยวในละแวกนั้นเริ่มแตกตื่น เฟิงรีบพาคนตัวเล็กขึ้นไปนั่งสงบสติอารมณ์ในรถก่อนที่เรื่องราวจะยิ่งไปกันใหญ่

พออยู่กันสองต่อสองภายในรถเจ็ยก็ยอมนั่งเงียบๆ สงบสติอารมณ์ ทั้งที่ในใจอัดแน่นไปด้วยความรู้สึกมากมายที่กำลังจะระเบิด ยิ่งเมื่อนึกถึงการกระทำไม่ให้เกิดภัยจากผู้ชายที่เฟิงเจอกันวันแรก ทั้งความโกรธ ความกลัว ทุกความรู้สึกผสมปนเปกันไปหมด

“คะ...คุณเป็นนักต้มตุ๋นหรือไง ผมยังไม่เคยแต่งงาน ไม่มีสามีเก่าอะไรทั้งนั้น”

เฟิงชำเลืองมองเจ็ยที่กำลังทำใจดีสู้เสือ ตามในสิ่งคับข้องใจด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูล้าๆ กลัวๆ

“ไม่ใช่แบบนี้สักหน่อย”

ร่างสูงเอื้อมมือไปหาร่างเล็กหวังจะปลอบโยนอีกฝ่าย แต่เจียที่กำลังหวาดกลัวรีบเบี่ยงตัวหลบ มือเล็กเริ่มปิดป้ายไปทั่วเพื่อหาหนทางหนี แต่เมื่อเห็นว่าประตูและหน้าต่างของรถถูกล็อกไว้ทั้งหมด ดวงตากลมโตก็เริ่มรีนไปด้วยหยาดน้ำตา

ภาพที่โดนลวนลามก่อนหน้านี้ย้อนกลับมาในหัวของเจียอีกครั้ง หัวใจดวงน้อยเต้นตึกตักราวกับอยู่ในช่วงนาทีชีวิต ในใจเริ่มสวดมนต์ภาวนาและนึกถึงหน้าแม่ที่รออยู่ที่บ้าน

“อย่าเข้ามานะ! ผมจะลงจากรถ”

“เจียใจเย็น ๆ แล้วฟังกันก่อน”

“ยะ...อย่าขยับเข้ามาใกล้ผมนะ!”

เจ้าของนัยน์ตาคมจ้องมองคนที่กำลังกลัวด้วยสายตารูปลิงแวบหนึ่ง และเพื่อให้คนตัวเล็กสบายใจเพียงเลยรีบขยับตัวถอยห่างแล้วยกมือสองข้างขึ้นเป็นการบอกว่าเขายอมแพ้

“เธอจะจำกันไม่ได้ไม่เป็นไร แต่ขอละ...ช่วยฟังฉันอธิบายก่อนได้ไหม”

น้ำเสียงที่ฟังดูเหนื่อยล้า และแววตาที่ฉายความผิดหวังออกมาอย่างชัดเจนทำให้เจียถึงกับชะงัก

พอพระอาทิตย์เริ่มคล้อยลงดินผู้คนต่างก็ทยอยกันกลับออกไป ทำให้ตอนนี้ทุกอย่างรอบตัวตกอยู่ในความเงียบ มีเพียงเสียงคลื่นเบา ๆ จากทะเลด้านล่างที่ซัดเข้ามากระทบฝั่ง ท้องฟ้าเริ่มมืด มีเพียงไฟจากข้างทางและไฟหน้ารถช่วยส่องสว่าง ถนนทั้งสายไร้ผู้คน มีแค่พวกเขาเพียงเท่านั้น

เพียงกดปุ่มลดกระจกทุกด้านลงเพื่อให้เจียคลายความกังวลเมื่อหน้าต่างของรถบ้านถูกเปิดออก ลมที่โกรกเข้ามาเป็นระลอก ๆ

ช่วยพัดพาอารมณ์ของคนร่างเล็กให้ค่อย ๆ เย็นลง

“อย่างแรก ฉันขอโทษที่ทำให้เธอตกใจ เป็นเพราะอุบัติเหตุ ครั้งนั้นเธอเลยจำฉันไม่ได้”

“...คุณรู้ได้ยังไงว่าผมประสบอุบัติเหตุ”

ร่างสูงชำเลืองมองคนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ แวบหนึ่งก่อนจะถอนหายใจ “ทำไมฉันจะไม่รู้ล่ะ ก็เราเคยแต่งงานกันเมื่อห้าปีที่แล้ว ก่อนที่ในปีต่อมาเราจะเลิกกันและเธอก็ประสบอุบัติเหตุ”

“...”

“พ่อแม่ของเธอรู้ว่าเธอจะมาตามหาความทรงจำที่เมลเบิร์น คนเดียว เขาเป็นห่วง เลยรีบโทร. มาหาฉัน นั่นเป็นเหตุผลที่ฉันตามเธอมาที่นี่”

“แม่ผมก็รู้จักคุณอย่างนั้นเหรอ”

“ถ้าเธอไม่เชื่อ จะโทร. ไปถามแม่ของเธอดูก็ได้นะ”

“นี่มันเรื่องอะไรกัน...”

“ที่จริงเธอไม่จำเป็นต้องมาไกลถึงเมลเบิร์น เพราะฉันคือสิ่งที่เธอตามหามาตลอด เจีย”

เพิ่งหันไปสบตากับเจียอีกครั้ง เมื่อเห็นว่าดวงตาอีกฝ่ายว่างเปล่าไร้ซึ่งความรู้สึกใดร่างสูงก็แค่นยิ้ม เค้นเสียงหัวเราะกับตัวเอง ก่อนจะเบนหน้าไปมองทางอื่น

“ลืมทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับฉันไปหมดเลยสินะ พอเห็นเธอเป็นแบบนี้ฉันเริ่มเสียใจขึ้นมานิดนึงแล้ว”

“ผม...ผมขอโทษ”

“ขอโทษทำไม”

“ขอโทษที่จำคุณไม่ได้ ไม่ว่าคุณจะเคยเป็นใครก็ตาม...ผมเชื่อ

ว่าไม่มีใครอยากถูกลืมทั้งนั้น”

“เธอไม่ได้ผิดอะไรสักหน่อย...ที่จริงทั้งหมดมันเป็นความผิด
ของตัวเอง”

เฟิงถอนหายใจเสียดัง นัยน์ตาสีดำสนิทหม่นแสงเล็กน้อย
ก่อนจะค่อยๆ ซ้ำเลื่องมองเจียอีกรอบ “จริง ๆ ก็ช่างมันเถอะ เอา
เป็นว่าฉันไม่ชนักต้มตุ๋นอย่างที่เธอคิด เธอไว้ใจฉันได้ และฉันจะอยู่
กับเธอไปตลอดทั้งชีวิตนี้”

เจียไม่ได้ปฏิเสธ แต่ก็ไม่ได้ตอบตกลงในทันที ทว่าเมื่อจึกซอว์
ขึ้นสุดท้ายถูกยื่นมาตรงหน้า มีหรือที่เขาจะไม่อยากรับเอาไว้

“ถ้าตกลงก็ช่วยฉันตัดสินใจที ว่าคืนนี้เราจะไปหาโฮสเทลนอน
กันในเมือง หรือจะนอนกันที่เตียงข้างหลังรถนี้”

เจียหันไปมองด้านหลังของรถตามที่เฟิงชี้ รถคันนี้เป็นรถบ้าน
มีทั้งห้องน้ำ ห้องครัว และเตียงนอนที่กว้างพอสำหรับนอนสองคน
ได้อย่างสบาย ๆ

แต่การต้องมานอนร่วมเตียงกับชายแปลกหน้าที่อ้างว่าเป็น
สามีเก่าตั้งแต่วันแรกไม่ได้อยู่ในความคิดของเจียเลยสักนิด อย่าง
น้อย ๆ ก็ให้เขาได้ตั้งหลักก่อนสักคืนสองคืน ได้มีเวลาให้ทำความ
รู้จักกันมากกว่านี้อีกสักนิดคงจะดีกว่า

“โฮสเทลแล้วกันครับ”

หลังจากได้รับคำตอบเฟิงก็ขับรถออกมาจากจุดชมวิวเพื่อ
ตรงไปยังเมืองใกล้ ๆ ความเงิบภายในรถทำให้เจียเป็นฝ่ายเอื้อม
มือไปกดเปิดวิทยุ และตลอดทางก็ยังคงนั่งจมอยู่กับคำถามมากมาย
เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของพวกเขาที่ยังติดค้างอยู่ในใจ ร่างเล็กเลย

เหลือบมองชายหนุ่มเป็นช่วง ๆ คล้ายว่ามีบางอย่างที่อยากจะถาม แต่สุดท้ายก็เลือกที่จะเก็บความสงสัยเหล่านั้นเอาไว้ก่อน

“นี่เรากำลังไปเมือง Port Campbell กันใช่ไหมครับ”

“ใช่ จากตรงนี้อีกไม่เกินยี่สิบนาทีก็ถึงแล้ว ถ้าเธอเหนื่อยก็รีบก่อนได้เลยนะ”

“คุณอยากให้ผมหลับเพราะคุณจะหลอกผมไปขายไข่ใหม่ บอกไว้เลยผมขายไม่ได้ราคาหรอกนะ” เจ็ยตอบกลับไปแบบติดตลก ด้วยเสียงเจือหัวเราะเพื่อลดความอึดอัดระหว่างพวกเขา

“เธอนี่นะ ฉันบอกแล้วไงว่าฉันไม่ใช่คนรักตุ้มตุ้น”

“ขอให้อ้างอิงเถอะ ไม่ใช่ฟรุ้งนี่ตื่นมาสรุปว่าถูกจับไปเรียกค่าไถ่ บอกอีกรอบนะว่าผมขายไม่ได้ราคาหรอก”

“ฉันว่าเธอขายได้ราคาอยู่นะ ตอนนั้นฉันจ่ายค่าสินสอดไปเป็นล้านเชียว” ร่างสูงพูดพร้อมกับเลิกคิ้วมองเจ็ย ซึ่งปฏิกิริยาที่หันขวับมามองพร้อมกับเบิกตากว้างอย่างตกใจก็ทำให้เฟิงกระตุกยิ้ม

“ล้าน?! แม่ผมเรียกสินสอดเป็นล้านเลยหรอ คุณนายหลินขายลูกกินแน่ ๆ สงสัยกลับไปต้องคุยกันหน่อยแล้ว”

“ล้อเล่นหรอหน้า แต่ต่อให้เป็นล้านจริง ๆ ฉันก็ยังได้กำไรอยู่นะ ก่อนแต่งเธอให้ฉันมาจนแม่ขาดทุนแล้ว”

น้ำเสียงขี้ขวนทำให้เจ็ยหรือตามองชายหนุ่มพร้อมกับยิ้มมุมปากอย่างรู้ทัน ยิ่งเมื่อเห็นแววตากรุ้มกริ่มของอีกฝ่ายเจ็ยก็เดาได้ทันทีว่าที่เฟิงพูดนั้นหมายถึงเรื่องอะไร

เจ็ยดีดต้นแขนเฟิงเบา ๆ แล้วหัวเราะออกมา “งั้นผมจะเอากำไรคืนให้สาสม หลังจากนั้นผมจะให้คุณขับรถจนตะคริวกินไปเลยดีไหมครับ”

เสียงหัวเราะของคนทั้งคู่ทำให้บรรยากาศในรถเริ่มผ่อนคลาย โดยเฉพาะเฟิงที่รู้สึกสบายใจมากยิ่งขึ้นเมื่อได้เห็นรอยยิ้มของเจียอีกครั้ง รอยยิ้มที่ประดับด้วยรอยยิ้มที่แก้มทั้งสองข้างยังคงน่ารักที่สุดสำหรับเขาเสมอมา

“เธอหิวไหม ฉันซื้ออาหารแช่แข็งอุ่นไว้ เวฟกินได้นะ”

“ก็ดีนะคะครับ”

ในทีแรกเจียก็ไม่ได้รู้สึกหิวอะไร แต่พอเฟิงพูดขึ้นมาท้องไส้ก็เริ่มโอดครวญเหมือนรู้เวลา เขาลุกจากที่นั่งข้างคนขับแล้วตรงไปที่โซนครัวเล็ก ๆ ตรงส่วนกลางของตัวรถ ก่อนจะเปิดตู้เย็นไล่ตามองหาอาหารที่ตัวเองพอจะกินได้

“ช่องฟรีซมีสองช่อง หยิบจากช่องบนนะ ช่องข้างล่างเป็นอาหารรสจัด เธอไม่ชอบ”

เจียที่กำลังหยิบกล่องอาหารถึงกับชะงัก เขาหันไปมองอีกฝ่ายผ่านกระจกมองหลัง เป็นเพราะเฟิงรู้จักธรรมเนียมการกินอาหารของเขาดีจนเกินไป...

“แล้ว...คุณชอบกินอะไรครับ”

“เธอเลือกมาเลยฉันทานได้หมด ถ้าเอาสะดวกหน่อยก็เป็นนักเก็ตก็ได้”

เมื่อได้รับคำตอบเจียก็หยิบกล่องอาหารออกมาใส่ไมโครเวฟใช้เวลาอยู่ตรงครัวไม่เกินสิบนาทีก็เดินกลับมาที่นั่งเดิม พร้อมกับอาหารที่ส่งกลิ่นหอมโชยออกมา

“อะ คุณลองกินสิ” เจียใช้ส้อมจิ้มนักเก็ตชิ้นหนึ่งขึ้นมาเป่าแล้วยื่นไปจ่อที่ปากเฟิง “อ้าปากเร็วสิครับ คุณขับรถตั้งนานคงหิว”

เจียไม่ได้คิดอะไรไปมากกว่าการป้อนของกินให้แก่เพื่อนร่วม

ทริปที่กำลังเสียสละเป็นฝ่ายขบถให้ แต่คนที่คิดมากกว่านั้นคือเฟิง การกระทำที่เป็นธรรมชาติของอีกฝ่ายทำให้ความรู้สึกเก่า ๆ ที่ยังติดอยู่ในความทรงจำย้อนกลับมาให้คิดถึงอีกครั้ง นัยน์ตาคม วูปไหวขึ้นมาครู่หนึ่ง แต่สุดท้ายเขาก็ต้องเก็บความรู้สึกเอาไว้ แล้ว อ้าปากรับน้ำเกิดขึ้นนั้นไปอย่างเงียบ ๆ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

แท้จริงแล้วสำหรับเฟิง เจียแตกต่างจากคนอื่น เจียเหมือนมี สิทธิพิเศษ เป็นคนที่สามารถย้อนกลับเข้ามาในชีวิตของเขาตอนไหน ก็ได้โดยที่เขาเองก็ยินดี

เวลาล่วงเลยผ่านไปราว ๆ สามสิบนาทีในที่สุดรถบ้านคัน ใหญ่ก็เลี้ยวเข้าสู่เมืองเล็ก ๆ แห่งหนึ่งที่มีป้ายเขียนเอาไว้ว่า *Port Campbell*

บรรยากาศช่วงกลางคืนของ Port Campbell³ ค่อนข้างสงบ ที่นี้เป็นเมืองท่า ตั้งอยู่ไม่ห่างจากสถานที่ท่องเที่ยวซึ่งเป็นแลนด์มาร์ก แต่ละจุดมากนัก เมืองนี้จึงเป็นที่นิยมสำหรับนักท่องเที่ยวที่ต้องการ หารที่พักดี ๆ ไว้พักผ่อน

ระหว่างทางก่อนหน้านี้นี้เจียค้นหาห้องพักรองห้องสำหรับพวกเขาสองคนผ่านโทรศัพท์มือถือ แต่ดูเหมือนว่าโฮสเทลทุกที่จะมีคน จับจองเต็มทั้งหมด เหลือห้องพักรองอยู่เพียงห้องเดียวเท่านั้น นั่น หมายความว่าถ้าไม่นอนด้วยกัน ก็จะต้องมีคนหนึ่งนอนในรถ

“ผมขอโทษด้วยนะครับ...แต่เป็นเพราะวันนี้ผมเพิ่งรู้จักคุณ”

³ เมืองเล็ก ๆ ที่ตั้งอยู่ที่กึ่งกลางระหว่างต้นทางและปลายทางของ Great Ocean Road จากที่นี่สามารถเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวอื่น ๆ ต่อได้อย่างสะดวก

ถึงแม้คำว่า ‘เพิ่งรู้จักคุณ’ จะทำให้เพิ่งรู้สึกเจ็บจี๊ดขึ้นมา แต่เพื่อความสบายใจของเจีย เขาก็ไม่สามารถทำอะไรไปได้มากกว่าที่ ทำอยู่ตอนนี้

“ไม่เป็นไร ไม่ต้องขอโทษ ฉันทนนอนในรถได้ สบายมาก”

เฟิงหันไปตอบคนที่นั่งอยู่ตรงเบาะข้างคนขับด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ ขณะขับรถเข้าไปจอดเทียบที่หน้าประตูทางเข้าของโฮสเทลที่เจียจองเอาไว้

“คุณนอนได้แน่ใช่ไหม” เจียกำลังจะเปิดประตูลงจากรถ แต่อยู่ ๆ ก็หันกลับไปมองเฟิงอีกครั้งด้วยแวตารู้สึกผิด

“ฉันทนออกทริปคนเดียวบ่อย ไม่ต้องห่วงหรอก เธอไปนอนเถอะ พรุ่งนี้เจอกัน”

“...ผมขอโทษนะครับ”

“ไม่เป็นไร เรายังมีเวลาให้รู้จักกันอีกเยอะ”

“อย่างนั้นก็...ขอบคุณนะครับสำหรับวันนี้ ฝันดีครับ”

เฟิงส่งยิ้มให้อีกครั้งก่อนที่คนตัวเล็กจะเปิดประตูลงจากรถ ร่างบางหันมาโบกมือลาจากนั้นจึงเดินเข้าไปในโฮสเทล

“ฝันดีเหมือนกัน”

Day 2

วันที่สองของทริป เฟิงมารอเจียที่โฮสเทลตั้งแต่เช้าตรู่ เพื่อจะพาอีกฝ่ายไปหาซื้อเค้กกินกันก่อนจะออกเดินทาง พวกเขาเดินหาร้านอาหารในละแวกนั้นอยู่สักพัก เจียก็เลือกร้านอาหารซึ่งเป็นร้านเล็กๆ ที่ตั้งอยู่ติดทะเล คนตัวเล็กเดินนำเข้าไปและเลือกนั่งตรงโต๊ะโซนด้านหน้าของร้านที่หันออกไปทางชายหาด โดยมีเฟิงเดินตามหลังมาและนั่งลงที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้าม

“เราจะกินอะไร” เฟิงถามพร้อมกับหยิบเมนูอาหารขึ้นมาดู

“อ้อออ~”

ร่างเล็กกวาดตาอ่านเมนูอาหารอยู่ไม่นานก็หันไปบอกพนักงานชายที่ยืนรอจุดเมนูอยู่ใกล้ๆ

“I would like to have some toasted and poached eggs.
(ผมอยากได้แค่ขนมปังปิ้งกับ Poached Eggs ครับ)”

“I’ll take the same. (เอาเหมือนเขาแล้วกันครับ)”

หลังจากพนักงานเดินออกไปทั้งสองคนก็ไม่ได้พูดคุยอะไรกันต่อ เฟิงนั่งกอดอกมองไปนอกหน้าต่าง เจียจึงใช้โอกาสนี้ลอบมองชายหนุ่มตรงหน้าอย่างตั้งใจอีกครั้ง

วันนี้เฟิงสวมเสื้อยืดสีขาวทับด้วยเสื้อยีนแขนยาว และสวมหมวกวินเทจทรง Newsboy สีน้ำตาล จริง ๆ แล้วหากดูจากการแต่งตัวก็นับว่าเฟิงเป็นคนที่รสนิยมดีและมีสไตล์มากคนหนึ่ง อย่างไรก็ตามผู้ชายสไตล์ลุงแบบนี้ไม่ใช่ผู้ชายในแบบที่เจียคิดจะตัดสินใจแต่งงานด้วยเลยสักนิด ตอนนี้เจียเริ่มอยากรู้แล้วเหมือนกันว่าทำไมตัวเขาในตอนนั้นถึงเลือกแต่งงานกับผู้ชายคนนี้ได้

เป็นเพราะการมองที่โจ่งแจ้งทำให้ชายหนุ่มรู้สึกตัว เฟิงจะสายตาจากทิวทัศน์ด้านหน้าและเลิกคิ้วมองเจียยิ้ม ๆ “แอบมองเธอ”

เมื่อถูกจับได้เจียก็ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ แสร้งมองไปทางอื่นเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ก่อนจะรีบเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“เมื่อคืนคุณหลับสบายไหมครับ”

เฟิงทำแขนกับโต๊ะ ยื่นหน้าเข้าไปใกล้อีกฝ่ายก่อนจะหัวเราะในลำคอเบา ๆ

“ถ้าอยากรู้ก็ต้องมานอนด้วยกัน”

“หือออ?”

เจียลากเสียงยาวพร้อมกับหรีตามองอีกฝ่ายด้วยท่าทางล้อเลียน เจ้าของโบหน้าหวานยกยิ้มกว้างจนปรากฏรอยยิ้มที่แก้มทั้งสองข้าง

“ทำตัวเป็นวัยรุ่นใจร้อนไปได้ วันแรกจูบผม วันที่สองก็ชวนนอนด้วย ถ้าคุณไม่ใช่สามีเก่าที่แม่ส่งมาให้อยู่เป็นเพื่อน ผมคงหนีไปแล้วแน่ ๆ”

“ฉันใจร้อนตรงไหน ต้องมานั่งจิบเธอใหม่อีกรอบนี่ก็ถือว่าฉันใจเย็นมากแล้ว”

ดวงตากลมโตแฝงไปด้วยความซุกซน เจียมยืมเหมือนกับเด็กน้อยที่กำลังได้เล่นสนุก ร่างเล็กเท่าแขนกับโต๊ะข้าง ค่อยๆ โน้มตัวไปใกล้อีกฝ่าย

“สรุปคุณจิบผม?”

น้ำเสียงเย้าหยอกไม่ได้ทำให้คนฟังมีท่าทางขื่นอายใดๆ กลับกันเฟิงยังดูพึงพอใจมากขึ้นกว่าเดิมเสียอีก

“แล้วได้หรือเปล่านั้น”

“Excuse me, sir. Your orders are served. (ขอโทษนะครับ อาหารของคุณมาเสิร์ฟแล้ว)”

บทสนทนาของพวกเขาถูกขัดจังหวะโดยพนักงานที่นำอาหารมาเสิร์ฟ เจียมไม่ได้ตอบอะไร แค่ส่งยิ้มให้เฟิงแล้วยกไหล่เบาๆ ก่อนจะขยับตัวถอยห่างออกไป

หลังพนักงานวางอาหารลงบนโต๊ะ เจียมก็ขมวดคิ้วมองอาหารทั้งสองจานสลับกันไปมาด้วยความสงสัย เมื่อเห็นว่าเครื่องเคียงในงานที่วางอยู่ด้านหน้าของตนเป็นอะโวคาโด ส่วนในงานของเฟิงเป็นเบคอนที่ดูน่ากินกว่า

“We’re very sorry. We are run out off the bacon. And all the ingredients we had right now is only enough for one serve. For the side dish, our chef suggested you an avocado. Would you like to try what we suggest? (ต้องขอโทษด้วยนะครับ พอดีว่าเบคอนของทางร้านเราหมด วัตถุดิบมีพอสำหรับแค่หนึ่งจานเท่านั้น เครื่องเคียงอีกจานหนึ่งทางพ่อครัวของเราเลยแนะนำเป็น

อะโวคาโดแทนครับ คุณโอเคหรือเปล่า)”

“Oh, ok. I’ll take what you suggested then. Thank you (โอ้ โอเค ฉันผมเอาตามที่คุณแนะนำ ขอขอบคุณครับ)” เฟิงตอบกลับ
ไปก่อนที่เจียจะได้พูดอะไรออกมา และหลังจากนั้นพนักงานก็เดิน
ออกไป

“เธอไม่กินอะโวคาโด”

อยู่ ๆ เฟิงก็พูดขึ้นพร้อมกับยกจานอาหารสลัดกันทันทีโดย
ที่เจียยังไม่ได้พูดอะไรเลยสักคำ แต่การกระทำที่ดูเป็นธรรมชาตินั้น
ทำให้เจียผลอี้ยิ้มออกมาอย่างไม่รู้ตัว

หลังจากรับประทานอาหารกันเสร็จ พวกเขาไล่เลาะตาม
ทางเพื่อไปยังท่าเรือเล็ก ๆ ที่ตั้งอยู่ไม่ห่างจากร้านอาหารมากนัก แต่
ด้วยเส้นทางที่ขรุขระเป็นเนินสูงต่ำไม่เท่ากันทำให้การเดินทาง
ยากลำบาก ร่องสูงที่เดินนำอยู่ข้างหน้าหันกลับไปคว้ามือเล็กมาจับ
เอาไว้

“ฉันไม่ไว้ใจ เธอเป็นพวกซุ่มซ่าม”

เจียปล่อยให้อีกฝ่ายลงมือเดินตามทางไปเรื่อย ๆ ในขณะที่
ดวงตากลมโตหลุบมองสัมผัสจากฝ่ามือใหญ่ กระจกความอบอุ่นที่
ได้รับทำให้เจียเป็นฝ่ายกระชับมือให้กอบกุมกันแนบแน่นขึ้น เขา
แปลกใจเหมือนกันที่หัวใจของเขากำลังสั่นไหวให้แก่การกระทำเล็ก
น้อยเพียงเท่านี้

เมื่อคืนที่ผ่านมาเจียได้นอนคิดทบทวนกับตัวเองจนแน่ใจแล้ว
ว่า เขาไม่เคยรู้จักผู้ชายคนนี้อ่อนโยนเลยในชีวิต แต่เฟิงกลับรู้จักเขา
ดีจนเกินไป

“พวกเราเคยแต่งงานกันจริง ๆ เหมอครับ”

เจียเลือกที่จะถามสิ่งที่อยู่ในใจออกไป เพราะความรู้สึกเล็กๆ ของเขากำลังบอกว่าผู้ชายคนนี้หวังดีต่อเขาจากใจจริง และเมื่อ กุญแจดอกสำคัญของประตูที่ถูกปิดตายมาตลอดหลายปีอยู่ในมือ ชายหนุ่มตรงหน้า ก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะรีรอ เจียอยากรู้เหลือเกิน ว่าเรื่องราวในอดีตที่อยู่หลังประตูบานนั้นมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง

“...”

เมื่อฟังไม่ได้ให้คำตอบ เจียก็ได้แต่เก็บความสงสัยนั้นเอาไว้ ในใจแล้วเดินตามอีกฝ่ายไปเงียบ ๆ จนกระทั่งมาถึงท่าเรือ

พวกเขาจับมือกันไปหยุดอยู่ตรงปลายท่า เฟิงนั่งหย่อนขาลง ไปในทะเลก่อนจะกระตุกมือเจียเบา ๆ เป็นสัญญาณให้อีกฝ่ายนั่ง ลงข้าง ๆ เจียไม่ได้พูดอะไรนอกจากนั่งลงตามคำสั่ง ดวงตากลมโต กวาดมองไปยังผิวน้ำสงบนิ่งเบื้องหน้าแล้วค่อย ๆ หลับตาลง เขา อยากซึมซับบรรยากาศยามเช้าที่แสนเงียบสงบ และผ่อนคลายความรู้สึกหนักอึ้งในใจไปกับเสียงลม เสียงคลื่นที่ซัดมากระทบกับโขดหิน เป็นระลอก ๆ

เรียวขาลึกที่แกว่งไปมาอย่างสบายใจเฉียดกับปลายเท้าของ เฟิงเบา ๆ ทำให้ร่างบางค่อย ๆ ปรี๊ดตามองไปยังชายหนุ่มข้างกาย ที่กำลังนั่งเหม่อมองตรงไปด้านหน้า

การที่เฟิงเลือกไม่ตอบคำถามของเจีย ไม่ใช่เพราะเขาไม่อยากจะ ตอบหรือไม่ได้สนใจ พวกเขาเคยแต่งงานกันและเลิกกันไปแล้วนั่น คือเรื่องจริง แต่เพราะสถานะในตอนนี้เป็น ‘คนรักเก่า’ ดังนั้นการพูดถึง เรื่องราวในอดีตก็ไม่ต่างอะไรกับการรื้อปมที่เคยเจ็บปวดให้กลับ มารู้สึกใหม่อีกครั้ง ไม่ใช่เพราะเขาไม่อยากจะให้เจียจำเรื่องราวทั้งหมด

ได้ แต่เขากลัวเหลือเกินว่าสิ่งที่ได้เกิดขึ้นไปแล้ว อาจทำให้ตอนจบของเรื่องนี้ซ้ำรอยเดิม “สามีของเธอดูไม่น่าจะเป็นฉันหรือไง”

เฟิงไม่ได้ให้คำตอบที่ชัดเจน แต่เลือกจะหันไปถามอีกฝ่ายพร้อมกับส่งเสียงหัวเราะในลำคอเบา ๆ เพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึกที่แท้จริง ซึ่งประโยคที่ดูคล้ายกับกำลังไม่พอใจทำให้เจียส่ายหน้าระรัวและรีบปฏิเสธอย่างรวดเร็ว

“ไม่ใช่แบบนั้นครับ เท่าที่จำได้ผมไม่เคยคบคนแก่กว่ามาก่อน แต่คุณดูอายุห่างจากผมมากทีเดียว”

“ฉันห่างกับเธอแปดปี ปีนี้ฉันอายุสามสิบหก”

เจียถึงกับเบิกตากว้างเมื่อได้ยิน ร่างเล็กไล่สายตามองอีกฝ่ายตั้งแต่หัวจดเท้าอย่างไม่อยากเชื่อ

“ไม่เหมือนเลยครับ ตอนแรกผมคิดว่าคุณน่าจะเฟิงสามสิบต้น ๆ ซะอีก แต่ก็ดีเหมือนกัน ตอนนั้นผมก็สามารถเรียกคุณว่าคุณลุงได้เต็มปากแล้วสินะ”

รอยยิ้มหวานละมุนและเสียงหัวเราะอารมณ์ดีทำให้นัยน์ตาสีดำสนิทเจือไปด้วยความอ่อนโยน คนถูกเรียกว่าลุงระบวยิ้มก่อนจะใช้ช้อนนิ้วเขกหน้าผากมนเบา ๆ

“ระวังเถอะ เดี่ยววันหนึ่งเธอกลายเป็นคุณลุงบ้าง ฉันจะล้อเธอทั้งวันเลย”

เจียหัวเราะออกมาก่อนจะทำแขนและเอนตัวไปด้านหลังทอดตามองไปเบื้องหน้า ในขณะที่เรียวยาวยังคงแกว่งไกวอย่างสบายใจ สภาพแวดล้อมที่สวยงาม รวมถึงสภาพอากาศที่ปลอดโปร่งเย็นสบายของเมืองนี้ทำให้เจียแทบจะลืมความวุ่นวายที่กรุงเทพฯ ไปจนหมดสิ้น ตั้งแต่มาอยู่ที่นี่เวลาก็คล้ายกับเดินช้าลง เหมือน

ทุกอย่างค่อย ๆ ผ่านไปอย่างละมุนละม่อม

“...ผมอยากรู้เรื่องราวระหว่างเรา”

“ฉันเป็นคนจีบเธอก่อน”

หลังจากได้ยินดังนั้นร่างเล็กก็หันขวับไปมองคนข้างกาย ดวงตากลมโตจ้องมองเข้าไปในดวงตาสีดำสนิทราวกับกำลังจะค้นหาคำตอบที่ซ่อนอยู่ แต่สุดท้ายเฟิงก็เป็นฝ่ายละลายหายไปทางอื่น

“ตอนแรกเธอยังไม่ชอบฉันหรอก แต่มีครั้งหนึ่งที่ฉันพาเธอ ขึ้นห้อง หลังจากนั้นเธอก็ไม่ยอมออกจากห้องฉันอีกเลย ไม่รู้ติดใจอะไรฉันกันแน่”

เฟิงพยายามลดความเริ่มจะจริงจังของบทสนทนาด้วยการพูด ติดตลก ซึ่งดูเหมือนจะได้ผลเพราะเจี๋ยหลุดหัวเราะออกมา

“แหม คุณลุง~ ที่จริงพอคุณพูดแบบนี้บ่อย ๆ ผมก็ชักเริ่มจะ อยากรู้แล้วสิ...” เจ้าของโบหน้าหวานแยมยิ้มออกมาอย่างซุกซน พร้อมกับโน้มตัวเข้าไปใกล้ ๆ

“เมื่อคืนยังนอนแยกห้อง อย่าปากเก่ง”

เฟิงหัวเราะในลำคอพลางโยกศีรษะของเจี๋ยเบา ๆ ก่อนจะลุก ขึ้นยืนแล้วยื่นมือไปให้ร่างบางจับ

“ไปเถอะ วันนี้เราจะไป Bells Beach กันต่อ”

วันนี้พวกเขาตัดสินใจปักหมุดกันที่ Bells Beach⁴ ชายหาด ที่ขึ้นชื่อว่าสวยติดอันดับโลก และเป็นสถานที่ยอดนิยมของนักท่องเที่ยว-

⁴ ชายหาดที่มีชื่อเสียงของรัฐวิกตอเรีย เป็นสถานที่ยอดนิยมสำหรับนักเล่นเซิร์ฟทั่วโลก นับว่าเป็นจุดเล่นเซิร์ฟที่เก่าแก่ มีการจัดการแข่งขัน Rip Curl Pro ยาวนานมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1962 จนถึงปัจจุบัน

เที่ยวและนักเล่นเซิร์ฟจากหลายประเทศ

ในขณะที่รถกำลังแล่นตามเส้นทางไปเรื่อย ๆ ร่างเล็กที่นั่งอยู่ตรงเบาะข้างคนขับก็ค่อย ๆ ลดกระจกรถลงเพื่อรับอากาศบริสุทธิ์จากด้านนอก เขาระบายยิ้มออกมาก่อนจะทำแขนกับขอบหน้าต่างและยื่นหน้าออกไปรับสายลมเย็น

เสียงเพลงที่ดังมาจากวิทยุภายในรถทำให้ฟังซั่มเพลงคลอตามเบา ๆ พร้อมกับเคาะนิ้วไปกับพวงมาลัยรถอย่างอารมณ์ดี เจียได้ยินดังนั้นก็หันไปมองอีกฝ่าย เขาทำแขนข้างหนึ่งไปกับขอบกระจกรถแล้วค่อย ๆ ระบายยิ้มออกมา

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะสถานะเดิมหรือเปล่าที่ทำให้เจียรู้สึกว่ามีเพื่อนมีแรงดึงดูดบางอย่างที่ต่างไปจากคนอื่น ฟังรู้จักเขาอย่างดี เขาเหมือนได้รับการดูแลอยู่ตลอดเวลา เป็นคนที่อยู่ด้วยแล้วสบายใจ ทั้งหมดทั้งหมดทำให้เจียรู้สึกดีกับอีกฝ่ายมากขึ้นอย่างรวดเร็ว

ใช้เวลาเดินทางกันไม่นานพวกเขาก็มาถึงหาด Bells Beach ในช่วงบ่ายแก่ ๆ ของวัน ฟิงซ์ขับรถเข้าไปจอดที่จุดพักรถทะเลแวกนั้นก่อนจะพาเจียเดินลงไปชายหาดด้านล่าง

บรรยากาศที่ครึกครื้นเต็มไปด้วยนักท่องเที่ยวมากมายทำให้ฟิงซ์ต้องเอื้อมไปจับมือเล็กเอาไว้ พวกเขาเดินจูงมือกันเลาะตามชายหาดไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งไกลออกมาจากจุดที่คนพลุกพล่าน ร่างสูงปูดฟ้าที่เตรียมมาลงบนหาดทรายก่อนจะหยิบข้าวของในมือเจียวางลงไปบนนั้น

“ที่จริงวันนี้คลื่นลมดีมาก พวกเราเล่นเซิร์ฟกันหน่อยไหม”

“คุณเล่นเป็นหอคครับ ผมไม่เคยเล่นหอคนะ มันดูเป็นกีฬา

ที่ต้องใช้พลังเยอะ ผมไม่ใช่สายกีฬาแอดเวนเจอร์เท่าไร”

“ที่จริงเธอเคยชอบมันจะตาย แต่เอาเถอะ ไม่ต้องเล่นก็ได้ ลงไปเล่นน้ำทะเลกันเฉยๆ นี่แหละ”

“มะ...เฮ้ย!”

เฟิงไม่ได้ต้องการคำตอบ เขารีบรวบรวมร่างเล็กขึ้นพาดป่าแล้ววิ่งตรงไปยังทะเลทันทีท่ามกลางเสียงร้องโวยวายของเจีย

“นี่คุณ ปล่อยผมลงเดี๋ยวนี้!”

ความจริงเจียก็ไม่ได้เป็นคนตัวเล็กอะไร สูงตามมาตรฐานผู้ชายเอเชียด้วยซ้ำ แต่คงเพราะเฟิงสูงกว่าผู้ชายเอเชียทั่วไป และด้วยร่างกายของคนี้ออกกำลังกายอยู่เป็นประจำ ต่อให้ร่างเล็กจะดี้นด้วยแรงขนาดไหนก็ดูเหมือนว่าเฟิงจะไม่สะทกสะท้านเลยสักนิด

“ปล่อยผมนะ!”

“โอเค ฉันจะปล่อยแล้วนะ”

เจียร้องให้ปล่อย แต่เมื่อเห็นว่าตอนนี้พวกเขาอยู่ในทะเลเรียบร้อยแล้ว จากที่ดั้นๆ อยู่ในที่แรกก็รีบเกาะอีกฝ่ายเอาไว้ทันที

“เดี๋ยวๆ คุณเฟิง คุณอย่าปล่อยผมนะ!”

“เมื่อกี้ยังดั้นจะลงอยู่เลย”

“ถ้าผมเปี่ยกเราจะได้เห็นดิกัน!”

“เหรอก อยากเห็นดีด้วยจัง”

ตุ้มมม!

เฟิงกอดร่างบางเอาไว้แล้วทิ้งตัวหงายหลังลงไปทะเลกลายเป็นว่าตอนนี้ทั้งคู่จมลงไปได้น้ำ เจียรีบตะกายขึ้นมาสู้น้ำ โดยมีอีกฝ่ายคอยช่วยประคองไว้ และทันทีที่ได้สูดอากาศอีกครั้งเจียก็พาดลงไปที่ดินแขนของเฟิงอย่างแรง

“คุณเฟิง!”

ร่างสูงหัวเราะออกมาเสียงดังเมื่อเห็นใบหน้าหวานนูนตึงเปี้ยวด้วยความไม่พอใจ เฟิงใช้มือข้างหนึ่งช่วยประคองเอวบางเอาไว้ให้ลอยตัว ส่วนอีกข้างช่วยปิดผมที่ร่วงลงมาปรกใบหน้าให้เจีย

เจ้าของนัยน์ตาคมจ้องมองใบหน้าของอีกฝ่ายหนึ่งจัน ความคิดถึงที่สั่งสมมาตลอดสี่ปีกำลังเริ่มทำงานอีกครั้ง

เจียทำให้เฟิงนึกถึงเรื่องราวในอดีตที่ผ่านมา แต่มันช่างน่าเสียดายที่เจ้าตัวกลับลืมนั่นไปทั้งหมด ลืมแม้กระทั่งช่วงเวลาดี ๆ ที่เคยมีด้วยกัน ซึ่งแน่นอนว่าเฟิงไม่เคยคิดจะโทษเจีย...

นี่คือบทลงโทษที่เขาสมควรจะได้รับแล้วจริง ๆ

เฟิงแนบมือลงไปที่ย่างแก้มของอีกฝ่าย ปล่อยให้นิ้วไถไปเบา ๆ ที่ริมฝีปากสีหวานก่อนที่เขาจะค่อย ๆ เคลื่อนใบหน้าเข้าไปใกล้ จนเจียรู้สึกถึงลมหายใจอุ่นรินรดอยู่บนผิว

ดวงตากลมโตจ้องมองใบหน้าหล่อเหลาที่พราวไปด้วยหยดน้ำโดยไม่หลีกหนี ทั้ง ๆ ที่รู้ดีว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อจากนี้ก็ตาม เจียปล่อยให้อีกฝ่ายขยับเข้ามาใกล้มากยิ่งขึ้นจนปลายจมูกโด่งคลอเคลียอยู่ที่ผิวแก้ม

“ถ้าวันหนึ่งเธอจำทุกอย่างได้ เธอจะไม่โกรธในสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นต่อจากนี้เจีย”

“...”

“เพราะเธอเป็นคนพูดเอาไว้เอง”

เฟิงใช้โอกาสนี้กดจูบลงไปที่ยริมฝีปากของเจีย สัมผัสอ่อนโยนเรียบง่ายไม่ได้ล่อล้าไปมากกว่านั้น แต่กลับทำให้หัวใจเจียปั่นป่วนว่าวุ่นมากกว่าที่เคย

เจียไม่ได้รังเกียจสัมผัสของอีกฝ่ายเลยด้วยซ้ำ กลับกันเขารู้สึกดีไม่ต่าง

เมื่อเห็นว่าเจียนิ่งไปและไม่ได้ผลึกเขาออกเหมือนเมื่อครั้งก่อน เพียงเสี้ยววินาทีต่อจากนั้นเฟิงก็เป็นฝ่ายผละออกมา นัยน์ตาคมจ้องมองคนตรงหน้าที่พยายามก้มหน้าซ่อนใบหน้าที่ขึ้นสีแดงเรื่อพร้อมกับเม้มปากแน่น

“อะ...ผมจะขึ้นฝั่ง” เจียพิมพ์ไปด้วยเสียงแผ่วเบา และผละตัวออกห่างก่อนจะเสมือมองไปทางอื่นอย่างอาย ๆ

หลังจากเหตุการณ์นั้นเจียก็ทำเป็นไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขาขอให้เฟิงพาขึ้นไปอาบน้ำเปลี่ยนชุดในรถบ้านและลงมาจากรถอีกทีในช่วงพระอาทิตย์ใกล้ตกดิน ร่างเล็กสวมเสื้อยืดตัวบางกับกางเกงขาสั้นเดินเข้าไปหาเฟิงที่กำลังบั้งบาร์บีคิวอยู่ตรงท้ายรถ ก่อนจะเริ่มบทสนทนาด้วยท่าทางและน้ำเสียงที่คิดว่าเป็นปกติที่สุด

“ว้าว น่าอร่อยจังครับ” เจียว่า เขาจับไหล่เฟิงพร้อมกับหลับตาสูดกลิ่นหอมของเนื้อที่กำลังสุก

เฟิงชำเลื่องมองร่างเล็กก่อนจะส่ายหน้ายิ้ม ๆ จากนั้นจึงหยิบบาร์บีคิวไม้ที่สุกแล้วไปจ่อที่ปากเจีย “ลองชิมสิ”

เจียอ้าปากกัดเข้าไปหนึ่งคำ เคี้ยวอยู่สักพัก จากนั้นจึงพยักหน้าให้อีกฝ่าย “อร่อยแบบไร้ที่ติ”

“เวอร์”

“ไม่เวอร์สักหน่อย คุณลองกินสิ”

เฟิงกัดบาร์บีคิวจากไม้ที่เจียเพ็งกินไปเมื่อ همینี้ เขาเคี้ยวอยู่สักพัก จากนั้นไม่นานก็พยักหน้าเบา ๆ ตาม

“จะอร่อยมากกว่านี้ถ้ามีเบียร์สักหน่อย” ว่าแล้วก็เดินกลับเข้าไปด้านในรถและออกมาพร้อมกับกระป๋องเบียร์จำนวนหนึ่ง

“พุงนี้คุณต้องขับรถนะ อย่าลืมนะ ไม่ใช่เข้าขึ้นมาแล้วแสร้งกันนะ” เจียทักเมื่อเห็นจำนวนกระป๋องเครื่องดื่มมีเมามาที่เฟิงขนออกมาวางเอาไว้ตรงโต๊ะด้านหน้า

“ใครเขาจะดื่มจนเมาละ เขาเรียกว่าดื่มสร้างบรรยากาศ” เฟิงตอบกลับด้วยเสียงเจือหัวเราะ พร้อมกับยื่นเบียร์ให้เจียหนึ่งกระป๋อง

“ผมจะคอยดู มันต้องมีสักคนแหละที่คอปไปก่อน”

“ที่บ่นนี่คือจะไม่ดื่ม?”

“ใครบอกว่าผมจะไม่ดื่มกันล่ะ” เจียยกคิ้วให้อีกฝ่ายก่อนจะรับเอากระป๋องเบียร์มาเปิดแล้วยกขึ้นดื่ม

พวกเขา นั่งกินดื่มกันไปเรื่อย ๆ พอรู้ตัวอีกทีเบียร์ก็หมดไปหลายกระป๋อง จนเฟิงเริ่มรู้สึกเคลิ้ม ๆ กรึม ๆ ขึ้นมาบ้างแล้ว แต่คนที่ดูจะอาการหนักที่สุดในตอนนี้คงหนีไม่พ้นเจียที่หน้าแดงก่ำจากอุณหภูมิของร่างกายที่สูงขึ้น

“พอไหม เธอดูไม่ไหวแล้วนะ” เฟิงรีบคว้าข้อมือเล็กเอาไว้เมื่อเห็นว่าเจียกำลังจะเปิดเบียร์อีกกระป๋อง

“อ้อ~ เจียยังไหวหรือก ไม่เชื่อก็อหันมามองกันชัด ๆ ก่อนค่อยกล่าวหา”

เมื่อเห็นว่าคนตัวเล็กเริ่มพูดยานคางไม่เป็นภาษาเฟิงก็รีบดึงเบียร์กระป๋องนั้นออกมาจากมือเจีย

“เธอเมาละ...”

ยังไม่ทันที่เฟิงจะได้พูดจนจบประโยค อยู่ ๆ เจียก็เอื้อมมากอบกุมใบหน้าคมใ้ให้น้ำลงมาใกล้จนใบหน้าของพวกเขาอยู่ห่างกัน

ไม่ถึงคืบ เจียจ้องมองเข้าไปในดวงตาของชายหนุ่มตรงหน้าอย่างไม่ยอมแพ้ เพื่อยืนยันว่าตัวเองไม่ได้เมา

“ไหนนน เจียเหมือนคนเมาตรงหน้า~”

ร่างสูงได้แต่นั่งนิ่ง ๆ มองดวงหน้าหวานอย่างเปลอโผล่ ทุกองค์ประกอบยังคงทำให้เฟิงตกหลุมรักคนคนนี้ซ้ำ ๆ ได้อย่างง่ายดาย

เจียมีดวงตากลมโตในแบบที่เฟิงชื่นชอบ ยิ่งในเวลานี้ดวงตาของอีกฝ่ายหวานหยาดเยิ้มด้วยความเมามาย ผิวที่ขาวจัดทำให้แก้มกลมเป็นสีชมพูระเรื่อ เจียมีจมูกโด่งเรียวยาวกับริมฝีปากอมชมพูมีไฟเล็ก ๆ แต่งแต้มอยู่ตรงโหนกแก้มขวาที่ทำให้ดูมีเสน่ห์มากยิ่งขึ้น

“เห็นไหม พี่ไม่เชื่อเจีย บอกแล้วว่าเจียไม่เมาสักหน่อยนี่”

คำสรรพนามที่ฟังดูสนิทสนมยิ่งทำให้หัวใจของเฟิงเริ่มทำงานหนักอีกครั้ง ตอนนี้นายหนุ่มได้รับรู้แล้วว่าเขาคิดถึงคนตรงหน้ามากเพียงใด...ไม่รู้ว่านี่เป็นเพราะเบียร์หลายกระป๋องที่เขาได้ดื่มหรือเปล่า ถึงทำให้ความรู้สึกและวันเวลาเก่า ๆ หวนกลับเข้ามาในความคิด

เฟิงคิดถึงเจ้าของรอยยิ้มนี้มากเกินกว่าที่ตัวเขาเองจะจินตนาการได้ ทุก ๆ อย่างที่เป็นเจียยังคงประทับอยู่ในใจของเขาเสมอมา

“เจีย”

เฟิงจับมือเล็กทั้งสองข้างที่กอบกุ่มใบหน้าของเขาออก ก่อนจะกดจูบลงบนฝ่ามืออุ่นแบบแนบแน่น ในขณะที่สายต่ายังจ้องเข้าไปในดวงตากลมโตอย่างไม่ลดละ

สัมผัสสาก ๆ จากไรหนวดแข็งที่คลอเคลียอยู่บริเวณฝ่ามือทำให้สติของเจียเริ่มล่องลอย ก่อนที่วินาทีต่อมาริมฝีปากของทั้งคู่

จะบิดเบียดเข้าหากันอย่างโหยหา เสียงดูดีดิ่งและเสียงลมหายใจที่
รินรดกันอยู่ค่อย ๆ ดังถี่กระชั้นขึ้นตามแรงปรารถนา

“อะ...อ้อออ”

แต่ก่อนที่อุณหภูมิในร่างกายของทั้งคู่จะร้อนรุ่มไปมากกว่านี้
เฟิงผู้มีสติมากกว่าก็เป็นฝ่ายผละริมฝีปากออกมาก่อนและซ้อนอุ้ม
ร่างเล็กเดินเข้าไปด้านในรถบ้านอย่างไม่รอช้า

ทันทีที่แผ่นหลังบางสัมผัสกับเตียงนุ่มร่างสูงก็โน้มตัว
คร่อมลงไปทาบทับ ริมฝีปากของพวกเขาบิดเบียดกันอีกครั้งอย่าง
เร่าร้อน ในขณะที่ฝ่ามือใหญ่ลูบไล้ผิวเนียนสวยได้ชุดนอนตัวบาง
และบีบเคล้นสะโพกমনอย่างสนุกมือ

น้ำเมาในร่างกายทำให้เวลานี้เจ็ยกล้ำขึ้นจากเดิมหลายเท่า
มือเล็กเริ่มไม่อยู่นิ่ง สอดเข้าไปลูบไล้หน้าท้องที่เกร็งจนขึ้นลอน
สัมผัสวาบหวิวที่เฉียดไปมาใกล้จุดกลางกายทำให้เฟิงรีบผละตัวออก
มา เร่งถอดเสื้อตัวเองก่อนจะคร่อมทับลงไปอีกครั้ง

ชายหนุ่มซุกโอบหน้าลงไปที่ย่างลำคอระหง ไล่พรมจูบไปทั่ว
ลาดไหล่บาง ก่อนจะรีบถอดเสื้อของคนตรงหน้าและโยนมันทิ้งไป
อย่างไม่ไยดี

“ฮะ! อ้อออ”

เจ็ยครางด้วยความกระสันเมื่อคนด้านบนก้มลงมาครอบครอง
ยอดอกสีหวาน ก่อนจะดูตุนจนมันแข็งเป็นไต ไโรหนวดแข็ง ๆ ที่
คลอเคลียผิววอกกับความรู้สึกวาบหวามจากปลายลิ้นที่กำลังไล้เลีย
ทำให้เจ็ยอดไม่ไหว ต้องแอ่นอกเข้าหาอีกฝ่ายด้วยความเสียวชาน

เฟิงค่อย ๆ ลากมือต่ำลงไปเรื่อย ๆ เขากำลังจะปลดเปลื้อง

ปราการด่านสุดท้ายบนตัวของร่างเล็กออก แต่เมื่อฝ่ามือใหญ่แตะไปที่ขอบกางเกง จิตใต้สำนึกของเจียก็เหมือนจะกลับมำทำงานอีกครั้ง

“ตะ...เดี๋ยว”

เสียงร้องห้ามทำให้เฟิงเองก็คล้ายกับได้สติคืนมา ชายหนุ่มหยุดการกระทำทุกอย่างและผละตัวห่างออกไปอย่างรวดเร็ว ซึ่งอาการนั้นก็ทำให้เจียตกใจไม่แพ้กัน เขาริบบิ้นตัวลุกขึ้นนั่งแล้วพยายามจะอธิบาย

“คือผมแค่จะบอก...”

“ขอโทษ”

เฟิงรู้สึกผิดที่ปล่อยให้สถานการณ์เลยเถิดมาจนถึงขนาดนี้ ตอนนี้เจียกำลังเมา ไม่ได้มีสติสัมปชัญญะครบร้อยเปอร์เซ็นต์ การที่ตัวเขาเออออกไปเองว่าอีกฝ่ายเต็มใจก็คงจะดูเห็นแก่ตัวไปสักหน่อย

“ไม่ ๆ คือผมจะบอกว่าคุณใส่ถุง...”

ร่างสูงลุกขึ้นจากเตียงไปโดยไม่รอฟังคำอธิบาย ดวงตากลมโตมองตามเจ้าของแผ่นหลังกว้างที่เดินไปหยิบเสื้อของตัวเองขึ้นมาสวมก่อนจะเดินออกจากกรดไป

เสียงปิดประตูทำให้เจียตาสว่าง เมื่อเริ่มสร้างเมาก็รีบหาเสื้อของตัวเองที่ถูกลอดโยนเอาไว้ที่ไหนสักแห่ง เจอแล้วก็หยิบขึ้นมาสวมลวก ๆ ก่อนจะถอนหายใจออกมาเสียงดัง

ที่จริงเจียไม่ได้ตั้งใจจะร้องห้าม เขาเพียงแค่ว่าถามถึงเครื่องป้องกันเท่านั้น...ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะรู้สึกผิดจนต้องขอโทษกันและเดินออกไปแบบนี้

หลังจากปล่อยให้เวลาผ่านไปสักพักใหญ่ ร่างสูงก็เดินกลับเข้ามาในรถและขึ้นมานอนบนเตียงอีกครั้ง ตอนนี้งรถตกอยู่ในความเงียบ จนกระทั่งเฟิงถอนหายใจออกมาแล้วชำเลืองมองเจียที่นอนอยู่ข้างๆ

“ฉันทขอโทษ”

“ที่จริงเมื่อก็...ผมเต็มใจนะ”

“อ้อ ไม่เป็นไร นอนเถอะ”

เจียไม่รู้ว่าเฟิงเชื่อในสิ่งที่พูดจริง ๆ หรือเพียงแค่ตอบรับส่ง ๆ ไปอย่างนั้น แต่ด้วยบรรยากาศและสถานการณ์ตอนนี้ทำให้ร่างเล็กไม่อยากจะเข้าชี้

เฟิงดึงผ้าห่มผืนใหญ่ขึ้นมาคลุมร่างกายพวกเขาไว้ ก่อนจะสอดแขนเข้าไปใต้ลำคอของร่างเล็กและรั้งให้ขยับเข้ามาในอ้อมกอดฝ่ามือใหญ่ลุ่มที่หัวไหล่มนเบา ๆ ในขณะที่ปลายจมูกก็สูดดมกลิ่นหอมอ่อน ๆ จากเส้นผมนุ่มของคนตรงหน้า

คนตากลมค่อย ๆ ซ้อนตามองอีกฝ่าย ก่อนจะซุกใบหน้าเข้าหาร่างกายอันแสนอบอุ่นโดยที่ไม่ได้พูดคุยอะไรกันต่อ

แม้ว่าเจียจะมีคำถามมากมายในใจ แต่สุดท้ายความเจียบนำจะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดในเวลา